

Матиас Едвардсон

**ПОЧТИ
НОРМАЛНО
СЕМЕЙСТВО**

Роман за едно престъпление

серия северно сияние

МАТИАС ЕДВАРДСОН

ПОЧТИ НОРМАЛНО СЕМЕЙСТВО

En helt vanlig familj

Copyright © M. T. Edvardsson, 2018

All rights reserved

© Анелия Петрунова – превод

© Мира Минкова – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2019

ISBN 978-954-389-532-8

БАЩАТА

Бяхме най-обикновено семейство, а после всичко се промени.

Животът се гради дълго, но е достатъчен миг, за да се срине. Трябват много години, десетилетия, може би дори цял един живот, за да станеш този, който всъщност си. Пътищата почти винаги са криви, мисля, че в това има определен смисъл – че животът е изграден около идеята за *trial and error*¹. Оформяме се и се раждаме чрез изпитанията, през които минаваме.

Но ми е много трудно да разбера какъв е смисълът на онова, което сполетя семейството ни тази есен. Знам, че не може да разбираш всичко, че има един по-висш замисъл, но все още не откривам смисъл в събитията от последните седмици. Не мога да го обясня нито на себе си, нито на друг.

Може би с повечето хора е така, но съм си внушил, че като свещеник по-често от другите съм призван да отговарям за възгледите си. Обикновено хората с лека ръка поставят под въпрос моето разбиране за живота. Чудят се дали наистина вярвам в Адам и Ева и в непорочното зачатие, или че Исус е ходил по водата и е съживявал мъртвите.

В началото на живота си като християнин нерядко заемах отбранителна позиция и поставях под съмнение светогледа на питанияя. Случваше се да изляза с аргумента, че науката е просто религия като всички останали. И наистина у мен се пробудиха много съмнения, на моменти увереността ми се разклащаше. Но сега съм сигурен във вярата си. Приел съм Божиата благословия и нямам нищо против това светлината от лицето Му да ме озарява. Бог е любов. Бог е копнеж и надежда. Бог е моето убежище и утеха.

Често казвам, че съм вярващ, а не знаещ. Когато се мислиш за знаещ, трябва да си нащрек. Животът за мен предполага да не спираш да учиш.

Подобно на повечето хора, и аз се имам за добър човек. Звучи самонадеяно, разбира се, да не кажа самодоволно или високомерно. Но не това имам предвид. Аз съм човек, пълен с недостатъци, човек с безброй пропуски и грешки. Съзнавам го по-добре от всеки друг и пръв го признавам. Но искам да кажа, че винаги съм действал добронамерено, воден от любов и загриженост, винаги съм искал да постъпвам правилно.

Седмичата след рождения ден на Стела не се различаваше кой знае колко от всички останали. В събота двамата с Улрика отидохме с велосипеди на гости на наши добри приятели в Гунесбу. Използвах възможността да задам дискретен въпрос за случилото се през нощта, но Улрика ме увери, че Стела е добре, имала проблеми с някакво момче – нещо, което се случва често с тийнейджърите. Нямаło нужда да се безпокоя.

В неделята разговарях по телефона с родителите си. Когато заговорихме за Стела, казах, че тя рядко си е у дома напоследък, при което мама ми напомни какъв съм бил аз като тийн-ейджър. Толкова е лесно да забравиш.

¹ Проба (опит) и грешка (англ.). – Б. пр.

В понеделник имах погребение преди обяд и кръщение след обяд. Работата ми е необикновена, смъртта и животът се здрависват още в преддверието. Вечерта Улрика отиде на йога, а Стела се заключи в стаята си.

В сряда бракосъчетах в красива церемония двама възрастни членове на паството, които се запознали покрай скръбта по предишните си другари в живота. Събитието ме разтърси до дъното на душата ми.

В четвъртъка си изкълчих леко крака на мача по флорбол. Въпреки всичко успях да завърша мача. Старият ми приятел от хандбала Андерш, който сега е пожарникар и има четирима синове, ме настъпи, без да иска, в близък двубой.

Когато отивах на работа с колелото в петък сутринта, бях изморен. След обяд погребях един мъж, беше си отишъл едва на четиридесет и две. От рак, естествено. Така и не мога да свикна, че по-млади от мен може да умрат. Дъщеря му беше написала прощално стихотворение, но от плач не успя да го изпълни. Нямах как да не си помисля за Стела.

В петък вечерта се чувствах необичайно изморен след толкова дълга седмица. Стоях до прозореца и гледах как август отплува отвъд хоризонта. Есента със своята ненатрапчива сериозност чукаше на вратата. Последните скари на открито изпращаха лъкатушещи димни сигнали над покривите на сградите, а градинските мебели се разделяха с възглавничките...

Най-после свалих свещеническата яка, прокарах ръка по запотения си врат, а когато се облегнах на перваза, бутнах, без да искам, семейната снимка и тя падна на пода.

Стъклото се пукна, но въпреки това оставих снимката на мястото ѝ. Правена е преди десет години поне, аз съм със здравословен тен и някаква игривост в погледа. Помня, че се засмяхме точно преди фотографът да натисне копчето. Улрика се усмихва широко, а пред нас стои Стела с поруменели бузи, сплетена на плитки коса и тениска с Мики Маус. Постоях до прозореца, загледан в снимката, а спомените се надигаха в гърлото ми.

Взех си душ и приготвих яхния от свинско бонфиле и чорисо². Улрика си беше купила нови обици – малки сребърни перца, – и си разделихме една бутилка южноафриканско вино, а после завършихме вечерта със солети и партия „Тривиал Пърсют“³ на дивана.

– Знаеш ли къде е Стела? – попитах, докато се събличах в спалнята.

Улрика вече се беше сгушила под завивките.

– Щеше да се среща с Амина. Не се знае дали ще се прибере тази вечер.

Каза го някак между другото, въпреки че много добре знае какво ми е мнението за това, че дъщеря ни може би няма да се прибере тази вечер.

Погледнах към часовника, показваше единайсет и петнайсет.

– Ще се прибере, когато успее – каза Улрика.

Зяпнах я. Понякога ми се струва, че ги говори едни такива само за да ме предизвиква.

– Ще ѝ пратя есемес – казах.

И писах на Стела с въпроса дали смята да спи вкъщи. Естествено, не получих отговор.

² Салам със свинско месо и пикантни подправки, с много червен пипер. Среща се и като „чоризо“. – Б. ред.

³ Игра от рода на „Монопол“, популярна също като нея и като скрабъл и кръстословиците. – Б. ред.

Легнах си с тежка въздишка. Улрика веднага се претърколи в моята половина на леглото и пхна ръка до хълбока ми. Целуна ме по гушата, докато се взирах в тавана.

Знам, че не трябва да се тревожа. Като млад не бях от нервните. Тревожността се прокрадаваше малко по малко в живота ми, откакто ни се роди дете, и сякаш с всяка следваща година се усилваше.

С деветнайсетгодишна дъщеря човек има два варианта: или да се поболее от нерви, или да си наложи да не мисли за всички рискове, на които тя сякаш обожаваше да се излага. Най-обикновен инстинкт за самосъхранение, значи.

Скоро Улрика заспа върху ръката ми. Топлият ѝ дъх долиташе на меки вълни към бузата ми. От време на време се сепваше – внезапни електрически импулси, – но скоро сънят отново я обгръщаше.

Аз наистина се опитвах да заспя, но главата ми беше окупирана от мисли. Умората беше преминала в състояние на маниакална мозъчна дейност. Мислех за всички свои мечти през годините, много от тях се промениха, а други все още се надявах да осъществя. После се замислих за мечтите на Стела и с известна болка трябваше да констатирам, че не знам какво дъщеря ми иска от живота. Тя упорито твърди, че и сама не знае. Никакви планове, никаква организация. Толкова е различна от мен. Когато завърших гимназията, имах съвсем ясна представа как ще се развие животът ми.

Знам, че не мога да повлияя на Стела. Тя е на деветнайсет и сама взема решения. Веднъж Улрика каза, че любовта предполага да пуснеш човека, когото обичаш, да лети, но често ми се струва, че Стела продължава само да маха с криле, без да успее да се издигне. Друго си представях.

Колкото и да бях уморен, не можех да заспя. Обърнах се настрани и погледнах мобилния си телефон. Имаше отговор от Стела.

Прибирам се.

Часът беше два без пет, когато ключът се завъртя в ключалката.

Улрика се беше преместила в края на своята половина от леглото с гръб към мен.

Стела обикаляше по чорапи на долния етаж, пусна водата в банята, отиде с бързи крачки в мокрото помещение и отново се чу шум от вода. Стори ми се цяла вечност.

Накрая стълбите заскърцаха под стъпките ѝ. Улрика изведнъж помръдна в леглото. Наведох се и я погледнах, но тя продължаваше да спи.

Обхванаха ме противоречиви чувства. От една страна, раздразнение, че Стела ме остави да се тревожа, от друга страна, облекчение, че най-после се прибра.

Станах от леглото и отворих вратата на спалнята точно в момента, когато Стела мина по коридора само по бельо и с мокра коса, вързана на конска опашка. Гръбнакът ѝ приличаше на светеща линия в полумрака, когато отвори вратата на стаята си.

– Стела?

Без да отговори, тя се шмугна и заключи вратата.

– Лека нощ – прошепнах.

Момиченцето ми си беше у дома.

В събота сутринта се успах. Улрика седеше по халат на масата за закуска и слушаше някакъв подкаст.

– Morning!⁴

Тя свали слушалките на врата.

Въпреки че съм спал по-дълго от обикновено, чувствах се замаян и залях сутрешния вестник с кафе.

– Къде е Стела?

– На работа – каза Улрика. – Вече беше излязла, когато се събудих.

Опитах да избърша вестника с една кърпа за миене на чинии.

– Сигурно е каталясала, половината нощ беше навън.

Улрика ме погледна усмихнато.

– И ти нямаш много бодър вид.

Какво иска да каже? Знае, че не мога да спя, когато Стела не си е вкъщи.

Бяхме канени на късен обяд у Дино и Александра, които живеят на улица „Тролебергсвеген“. Късен обяд означаваше и алкохол и затова отидохме до центъра на града с велосипедите. До спортната зала „Болхюсет“ видях полицейска кола, а петдесет метра по-надолу, до кръговото кръстовище при гимназия „Пулхем“, имаше още две. Едната – със святкащи фарове. По улица „Родмансгата“ вървяха забързано трима полицаи.

– Какво ли е станало?

Оставихме велосипедите в двора, а във входа ми хрумна, че не бива да отиваме с празни ръце.

– Добре, че поне някой в семейството мисли за тези неща – измърмори Улрика и извади кутия луксозни трюфели от дамската си чанта.

– Супер си, скъпа! – прошепнах и я целунах по бузата.

Александра отвори усмихната вратата.

Нямаше нужда, каза тя, когато ѝ подадох кутията с трюфели. Ухаеше свежо на момина сълза и лимон.

– Здравсти, здрасти – каза и Дино и ми стисна ръката.

Постояхме в антрето, докато си разменим дежурните любезности. „Отдавна не сме се виждали. Как върви?“

– Амина няма ли я? – попита Улрика.

Александра се поколеба, преди да отговори.

– Всъщност трябваше да ходи на мач, но не се чувства много добре.

– Не разбирам какво ѝ става – каза Дино. – Не помня някога да е пропускала хандбален мач.

– Сигурно е съвсем прозаична настинка – каза Александра.

Дино сбърчи леко лице. Май само аз го забелязах.

– Дано само да оздравее за началото на академичната година – каза Улрика.

– О, няма да го пропусне, дори да вдигне четиридесет градуса температура – каза Александра.

Улрика се засмя.

– Ще стане страхотен лекар. Не познавам по-старателен и съвестен човек от нея.

Дино се изпъчи като паун, имаше пълно право да се гордее.

⁴ Добро утро! (англ.). – Б. пр.

– А какво става със Стела? – попита той.

В този въпрос, разбира се, няма нищо странно. Точно обратното. Но мисля, че се позабавихме с отговора малко повече от нормалното.

– Всичко е наред – казах накрая.

Улрика потвърди с усмивка. Може би този отговор все пак не е толкова далеч от истината. Това лято дъщеря ни беше в добро настроение.

Седяхме на остъкления балкон и се наслаждавахме на тънките питки и минипирожките на Дино, а и на вицове за хандбал, разбира се. Дино притежава уникалната способност да си спомня сцени от мачове, които са се играли преди десет години. За сметка на това моите най-ярки спомени са свързани със случки извън залите. Един автобус, който започна да изпуска бензин наред Ютланд, един тренинг от Шьовде, който говореше разгорещено за нацизма, или когато в Литва се заключихме отвън и трябваше да прекараме половината нощ под открито небе.

Александра скоро започна да се прозява от приказките ни за хандбал.

– Чухте ли за убийството?

Това беше много сполучлив начин да смени темата.

– Убийството ли?

– На две крачки оттук, до гимназията „Пулхем“. Тази сутрин намерили труп там.

– Полицаяте – каза Улрика. – Значи затова...

Прекъсна я скърцането на вратата на балкона. В процепа зад нас надникна Амина с трескав блясък в очите и с лице като бледа сянка.

– Но, миличка, изглеждаш ужасно – изгърси Улрика.

– Знам – изграка Амина, която сякаш се беше вкопчила във вратата на балкона, за да не се свлече на пода.

– Отиди да си легнеш пак.

– Сигурно е само въпрос на време и Стела да се разболеє от същото – казах. – Нали беше с теб снощи?

Погледът на Амина се задържа върху моя. Може и да беше за половин секунда или за десети от секундата, но погледът ѝ се задържа върху моя и на мига разбрах какво означава това.

– Да, с мен беше – изкашля се Амина. – Дано да е добре.

– Хайде, отиди да си легнеш – каза Улрика.

Амина дръпна вратата на балкона, за да я затвори, и се затътри през хола.

Да лъжеш, е изкуство, което малцина владеят до съвършенство...